

frakke og tæt tilknappede Klædesvest, som hun havde set ham med forleden, blev hun højlig skuffet.

„Ja, her ser De mig igen, Hr. Pastor!“ udbrød Frøken Ragnhild og rejste sig. „Det er rigtignok at falde med Døren ind i Huset til Folk; men Deres Hustru var saa venlig at sige, at det var de saa vant til her, saa jeg haaber, vi kommer ikke til Forstyrrelse Ja, De husker vel nok min lille Veninde, Hr. Pastor,“ tilføjede hun og vendte sig mod Frøken Gerda, der ligeledes havde rejst sig straks ved hans Indtrædelse.

Emanuel hilste tavs paa dem bægge og bad dem med en Haandbevægelse at tage Plads igen, hvorefter han selv satte sig hen paa Bænken bag den øverste Bordende.

„De har haft en lang Vej at gaa,“ sagde han efter nogle Øjeblikkes Tavshed.

„Aa, ikke saa lang, som De vistnok mener,“ lo Frøken Ragnhild. „At gaa lige fra Kyndløse hertil vilde ganske sikkert have oversteget mine Kræfter; men saa galt er det heller ikke. Doktor Hassing skulde i Sygebesøg et Sted her i Nærheden, og saa kunde jeg ikke modstaa Fristelsen til at benytte Lejligheden og gøre Dem“ — hun gjorde her en lille Bøjning baade hen imod Han-